

Arrest

nr. 89 859 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2012, tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2012 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit een vergelijking van vingerafdrukken blijkt dat hij reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Oostenrijk op 10 februari 2012.

Op 3 februari 2012 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse autoriteiten op grond van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-Verordening).

Op 24 februari 2012 stemmen de Oostenrijkse autoriteiten -na een initiële weigering- in met het verzoek tot terugname op grond van artikel 16.1. c) van de Dublin II-Verordening.

Op 28 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten M.Y.
geboren te (...), op (in) 01.04.1997
van nationaliteit te zijn : Pakistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003

De betrokkene vroeg op 20.01.2012 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 10.02.2011 asiel vroeg in Oostenrijk. Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek bevestigde de betrokkene dit. Hij stelde dat hij in maart 2011 vanuit Oostenrijk naar Pakistan terugkeerde. Hij zou in oktober 2011 in Pakistan zijn aangekomen, het land in december 2011 opnieuw hebben verlaten en via Iran en Turkije naar België zijn gereisd, waar hij op 17.01.2012 aankwam. We benadrukken dat de betrokkene geen enkel bewijs voorlegt van zijn verklaarde terugkeer naar Pakistan. Zijn verklaarde reiswegen zijn uitermate vaag. Omdat niet werd aangetoond dat de verantwoordelijkheid op Oostenrijk eindigde met toepassing van artikel 16(3) van Verordening 343/2003 werd op 03.02.2012 door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Oostenrijkse instanties, die aanvankelijk op 07.02.2012 en 17.02.2012 de terugname weigerden, maar zich tevens bereid verklaarden hun weigering te herzien indien bijkomende informatie zou worden overgemaakt. Nadat de bijkomende informatie werd overgemaakt stemden de Oostenrijkse instanties op 24.02.2012 op grond van artikel 16 (1)c van Verordening 343/2003 in met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg, nadat hij eerder asiel vroeg in Oostenrijk (vraag 19) en of hij redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, Oostenrijk, zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene stelde geen specifieke reden te hebben voor zijn keuze voor België. De betrokkene voegde toe dat hij in België wil blijven omdat hij in Oostenrijk zonder reden zou zijn opgesloten. Hij bracht verder geen andere redenen aan, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk zouden rechtvaardigen.

Betreffende deze verklaring dat hij in Oostenrijk zonder reden werd vastgehouden wijzen we er op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn verklaring te beoordelen. Oostenrijk kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen van vasthouding. Indien de betrokkene van oordeel was dat hij onrechtmatig werd vastgehouden had hij de beslissing op deze wijze kunnen aanvechten. De bewering dat hij in Oostenrijk zonder reden werd vastgehouden is dan ook geen grond voor de toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van doelstellingen van de Europese instanties. In verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Verder wijzen we erop dat Oostenrijk op 24.02.2012 instemde met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003, wat impliceert dat zijn in Oostenrijk ingediende asielaanvraag nog niet definitief werd afgesloten. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties

de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en partij is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Oostenrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Volgens de bepalingen van de richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling in Oostenrijk de nodige opvang en zorgen worden verstrekt. Verder kent Oostenrijk onafhankelijke beroepsinstanties, die oordelen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake verwijdering. Er kan beroep worden ingesteld tegen elke beslissing van uitwijzing. Eventueel kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Oostenrijk vanwege gezondheidsredenen in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen is er geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Oostenrijkse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van de Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse instanties.”

2. Betreffende de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op, omdat uit het verslag van vertrek van 19 maart 2011 blijkt dat verzoeker naar de luchthaven werd gebracht om op het vliegtuig te worden gezet en hij zonder verzet is vertrokken. De verwerende partij leidt uit dit gegeven af dat verzoeker geen belang meer heeft.

2.2. Het belang dat verzoeker heeft tegen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gaat niet verloren enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel aanzienlijk uithollen (RvS 13 december 2011, nr. 216.837). De exceptie moet dan ook worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 4.5, 7, 8 en 15 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

3.1.1.1. Verzoeker verwijst in eerste instantie naar artikel 4.5 van de voormelde Dublin II-Verordening en stelt dat uit deze bepaling blijkt dat de verplichting die rust op een lidstaat waarin een eerste asielaanvraag is ingediend om een terugnameverzoek in te willigen komt te vervallen indien de

asielzoeker minstens drie maanden het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten, terwijl hij in maart 2011 Oostenrijk heeft verlaten en is teruggekeerd naar zijn thuisland.

Artikel 4.5 van de Dublin II-verordening luidt als volgt :

“(…)

5. De lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, is verplicht om, op de in artikel 20 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, over te gaan tot terugname van de asielzoeker die zich in een andere lidstaat ophoudt en daar opnieuw een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot vaststelling van de staat die verantwoordelijk is.

Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel.”

Verzoeker gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat hij op 10 februari 2011 asiel vroeg in Oostenrijk, hetgeen hij ook bevestigde en dat hij verklaarde in maart 2011 vanuit Oostenrijk naar Pakistan te zijn teruggereisd en daar in oktober te zijn aangekomen, maar geen enkel bewijs heeft voorgebracht van zijn verklaarde terugkeer naar Pakistan terwijl zijn verklaarde reismogelijkheden uitermate vaag zijn. In de brief die aan de Oostenrijkse autoriteiten werd gericht, inhoudende het verzoek tot terugname, wordt in het bijzonder aangehaald dat verzoeker verklaarde te zijn teruggekeerd van Oostenrijk naar Pakistan in maart 2011, maar zijn reisweg niet kan reconstrueren, onwetend is over de landen die hij heeft doorkruist en niet kan vertellen hoe het mogelijk is geweest dat hij de reis kon maken zonder enig identiteits- of reisdocument, dat hij in Pakistan zou zijn aangekomen in oktober 2011, wat impliceert dat zijn reis ongeveer negen maanden zou hebben in beslag genomen, wat onredelijk lang lijkt, en dat hij in Pakistan op verschillende adressen verbleef, maar geen enkel daarvan kan geven, dat hij beweert Pakistan opnieuw te hebben verlaten in december 2011 en dat hij per auto door Iran en Turkije is gereisd, dat hij de precieze reisdata niet kent, dat hij in Turkije als passagier per truck is verder gereisd door verschillende landen, maar zich daarvan geen enkel herinnert, dat hij beweert te zijn aangekomen in België op 17 januari 2012 en dat zijn beweerde verblijf in Pakistan minder dan drie maanden bedraagt.

Het is inderdaad zo dat het verzoek tot terugname, gericht aan de Oostenrijkse asielinstanties omdat niet werd aangetoond dat de verantwoordelijkheid van Oostenrijk eindigde, aanvankelijk twee maal werd geweigerd, maar nadat meer informatie werd overgemaakt stemden de Oostenrijkse autoriteiten uitdrukkelijk in met het verzoek.

Gelet op al deze vaststellingen kan verzoeker niet zonder meer vasthouden aan zijn bewering dat hij vanuit Oostenrijk naar Pakistan is teruggekeerd. Immers brengt hij daar geen enkel bewijs van bij. Aangezien niet is aangetoond dat verzoeker daadwerkelijk minstens drie maanden het grondgebied van de Europese Unie heeft verlaten nadat hij in Oostenrijk een asielaanvraag had ingediend, kan hij zich niet dienstig beroepen op artikel 4.5 van de Dublin II-verordening. Dit middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

3.1.1.2. In een tweede middelonderdeel roept verzoeker de schending in van de artikelen 7 en 9 van de Dublin II-verordening, omdat hij een gezinslid heeft dat in België verblijft, namelijk zijn broer, wat ook gemeld is aan de verwerende partij.

Uit de vragenlijst die aan verzoeker werd voorgelegd, die werd ingevuld met behulp van een tolk en die door verzoeker werd ondertekend, blijkt dat verzoeker, gevraagd naar familieleden in België, uitdrukkelijk verklaarde geen familieleden in België te hebben. Verzoekers argument in zijn verzoekschrift dat hij aan de verwerende partij zou gemeld hebben dat zijn broer in België verblijft, mist dan ook feitelijke grondslag. Dit gegeven wordt dus voor de eerste keer in het verzoekschrift vermeld, terwijl de Raad, voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing zich enkel kan steunen op de gegevens die de verwerende partij ter beschikking waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Dit middelonderdeel kan derhalve evenmin worden aangenomen.

3.1.1.3. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 15 van de voormelde verordening, dient er andermaal op te worden gewezen dat verzoeker ten aanzien van de verwerende partij verklaarde geen familieleden in België te hebben, zodat hij de verwerende partij niet heeft toegelaten de aanvraag

desgevallend te toetsen aan deze bepaling, die betrekking heeft op de hereniging van gezinsleden en andere afhankelijke familieleden op humanitaire gronden.

3.1.1.4. In de mate dat verzoeker het voorgaande lieert aan een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, dient te worden gewezen op wat volgt :

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover

ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker ten tijde van het gehoor bij de verwerende partij verklaarde geen familieleden te hebben in België en dat hij thans, in zijn verzoekschrift, beweert doch geenszins aantoonde dat hij een broer heeft, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij een broer heeft die in België verblijft en met wie hij een band zou hebben die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze bepaling is dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel kan in geen van zijn onderdelen worden aangenomen.

3.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft onderzocht of er gegronde redenen voor de behandeling van de asielaanvraag in België.

Verzoeker doet gelden dat het feit dat hij een broer heeft in België niet wordt vermeld in de bestreden beslissing zodat de uitdrukkelijke motiveringsplicht is geschonden. Andermaal moet er echter op worden gewezen dat verzoeker nooit ten aanzien van de verwerende partij te kennen heeft gegeven een broer

te hebben die in België verblijft, zodat de verwerende partij dienaangaande dan ook niet moest motiveren. Voorts kan terzake worden verwezen naar hetgeen sub 3.1.1.2. werd gesteld.

Verzoeker heeft inderdaad naar aanleiding van het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken te kennen gegeven dat hij graag in België zou blijven omdat hij in Oostenrijk zonder reden werd opgesloten. De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij over deze verklaring omstandig heeft gemotiveerd dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van verzoeker aan de Oostenrijkse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker, die overigens tegen deze motivering geen argumenten bijbrengt, kan dan ook niet staande houden dat de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk gemotiveerd is op dit vlak.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS